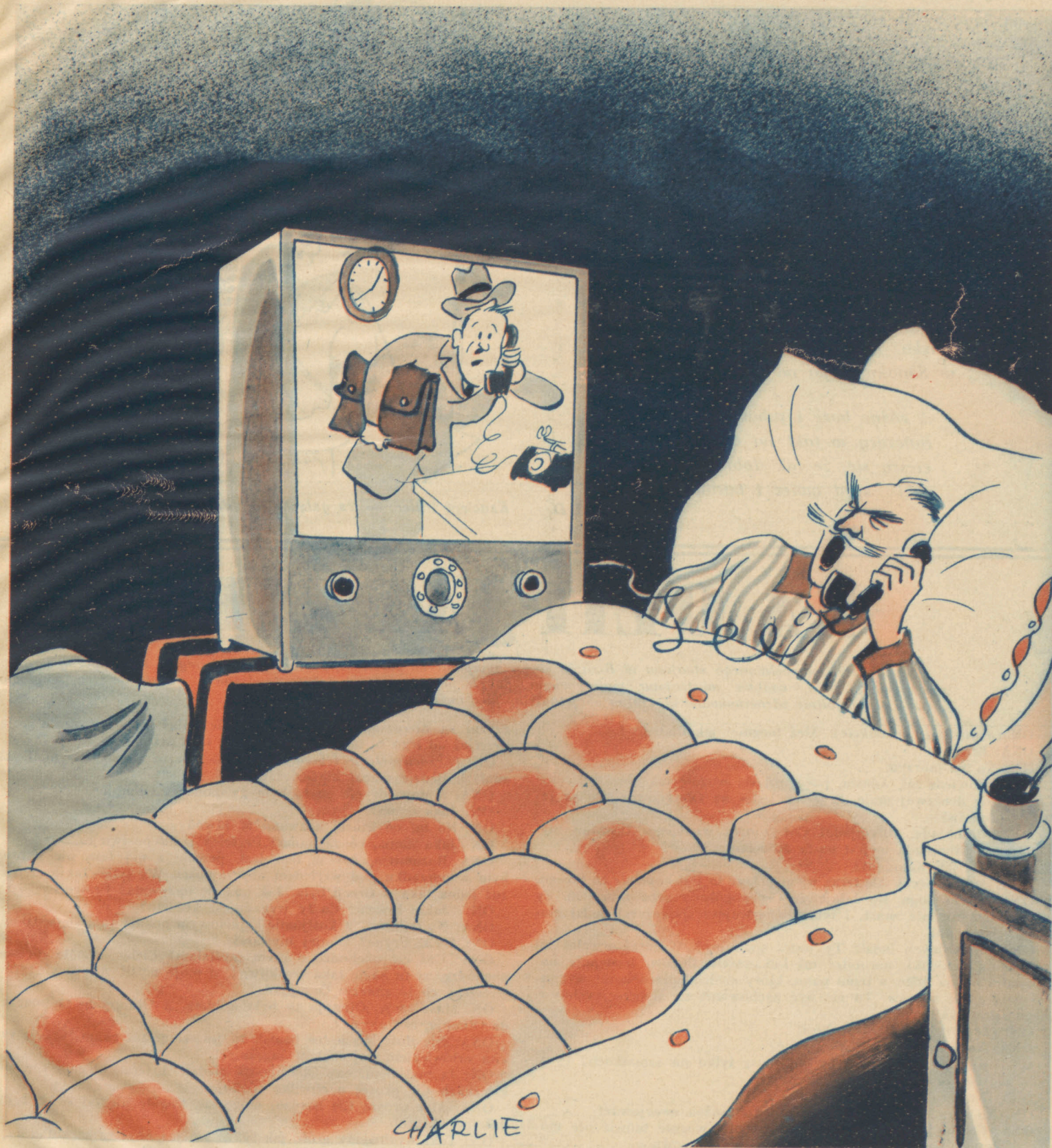

WROBLE na DACHU

CENA
30
G R.

Nr. 32. (321). 9. VIII. 1936. Rok VII. Cena dla Czechosłowacji Kč. 1.20. Należytość poczt. opłacona gotówką.

INSPEKCJE W EPOCE TELEWIZJI.

Rys. Charlie, Kraków

— Mój panie, to teraz przychodzi się do biura?

Na Święto Gór.

Z Torunia, Bielska i Bobowej,
z Trzebini, Kutna i Kalisza
wałą pociągi wycieczkowe,
na Święto Gór zjeżdżają dzisiaj.

Warszawa, Kłaj, Podwołoczyska,
Kraków, Pacanów i Kołobrzeg
na lud nasz pragnie patrzeć zbliską
i zbrojnickiego tańczyć dobrze.

Człek zamieszkały w Pcimiu, Kocku,
w Dziurawej Wólce, w Kurzej Pięcie
chce, by mówiono doń „panocku“
i chce brać udział w górskim święcie.

Jadą więc ludzie i ludziska
z Brzeska, Jastarni i Lublina,
Buska, Leżajska, Pszczyny, Niska —
w Sanoku czeka na nich finał.

A różne bace i juhasy
tańczący w takt na oczach panów
cieszą się, że tak dobre czasy,
taki... spęd owiec i baranów...

I. TOLD.

Gołabek pokoju.

Zwycięzca pierwszego biegu maratońskiego, wrócił kancierzowi Hitlerowi gałką pokoju.

Rys. Charlie, Kraków

Kancierz Hitler: — Ta gałka przyda mi się na czas Olimpijady!..

NA OLIPJADZIE.

Na trybunie przepelnionego stadionu w Berlinie siedzi sympatyczna parka: ON, młodzieniec niezwykle sympatyczny i rozgorkowany, ONA, osóbką wystrojona, wyfiokowana, dobrze podmalowana i dobrze znudzona — strzela oczkiem w prawo i lewo i jest wybitnie zdenerwowana absolutną obojętnością, jaką wywołują jej wdzięki.

ON (obgryzając paznokcie): Ależ biegnie! jak djabeł.

ONA: Kto?

ON: No ten murzyn.

ONA: Powiedz mi, Adasiu, poco on się wogóle tak spieszą?

ON: Nie denerwuj mnie. Przecież jesteś na Olimpijadzie. To są za wody olimpijskie.

ONA: Olimpijada, Olimpijada! Cóż znowu wielkiego. Dawniej myślałam, że Olimpijada to jest pasta do zębów.

ON: Tak, jak Kalodont?

ONA: Mniej więcej. Ale teraz wiem już, że to jest zupełnie co innego.

ON: Chwała Bogu. Bo żałuję, że Cię wogóle ze sobą zabrałem. Ty się na tem nic nie znasz, i tylko denerwujesz spokojnych ludzi głupimi pytaniami.

ONA: Spokojnych ludzi? Ty jesteś spokojny? Wczoraj urwałeś mi rękaw od sukienki, narobiłeś mi kilkanaście sińców, następnie nadepnąłeś mi na nogę, a temu panu, który siedział przed nami wyrwałeś całą garść włosów. To ma być zachowanie się dobrze wychowanego człowieka?

ON: (krzyczy) Noji! Noji! Noji!

ONA: No i co? Cóż to ma znaczyć?

ON: Gwałtu, ratunku. Czy ty się znasz tylko na szmatkach? Przecież widzisz, że biegnie Noji.

ONA: No i co? — pytam się.

ON: No i nic! On się nazywa Noji! To można zwarzować!

ONA: Chyba ja zwarzuję. Przecież z Tobą wogóle mówić nie można. Ryczysz jak bawół, a zachowujesz się jak cowboy.

ON: (rzuca się jak w ataku św. Wita) Jest, jest, biegnie, prędzej, prędzej, brawo Noji.

ONA: (krzyczy). Puść moją torebkę, słyszysz!

ON: (jak szalony bije brawo). Jest! jest! Będzie we finale.

ONA: (z pogardą). I to pasjonuje mężczyzn! Ja myślałam, że on poleci i nie wróci, a oni wszyscy wracają. Śmieszne. Jacy ci męż-

czyźni są nierozsądni. Albo to rzucanie kulą? Kto dziś rzuca kulą, przecież od tego są moździerze. Co mu z tego przyjdzie?

ON: (z zaciśniętymi zębami). Ożeni się, ożeni się, będzie miał jak znalazł. Będzie rzucał moździerzami.

ONA: A powiedz mi, co to była za dama ta Olimpijka?

ON: Jaka dama?

ON: No ta, od której nazwano te zawody.

ON: Jaka dama, co za dama? Przecież ja tu posiwieję...

ONA: Rozumiem, coś w tem jest, pewnie z nią tam nie bardzo było w porządku pod względem obyczajności. Wy tylko takie czcicie. Już jedna taka w Grecji była. Jak ona się nazywała? Fresco?

ON: Jakie Fresco? Co ty wygadujesz kobieto?

ONA: No ta, która w kostjumie kąpielowym pokazywała się sędziom.

ON: Acha, Fryne? O niej myślałaś?

ONA: Cóż cię obchodzi, o czym myślałam? Ciebie wogóle nie obchodzi, aż tu nagle taka troskliwość o moje myśli. Ale powiedz mi wreszcie, co to znaczy: Olimpijada?

ON: Masz rację, Olimpijka to była kobieta. A Olimpijada to znaczy: da Olimpijka, czy nie da?

ONA: Nie dość, że jesteś brutal, to jeszcze jesteś cham. I ja z takim człowiekiem pojechałam zagranicę!

ON: Ja myślałem: czy Olimpijka da medal! A teraz błagam Cię, na klęczkach Cię proszę o chwilę spokoju.

ONA: Ależ proszę Cię bardzo, mogę się wogóle nie odezwać, będę milczeć jak grób.

ON: Taki wystrojony grób, jak ty, to się już nazywa sarkofag.

ONA: Precz ze świństwami, mam już tego dość.

ON: (szaleje — wycznia ruchy zdecydowanego wariata). Wiwat, wiwat, niech żyje Walasiewiczówna, niech żyje Walasiewiczówna!

ONA: (patrzy się na niego, a następnie z pogardą). Bezcelny, teraz Cię rozumiem, poco tu przyjechałeś. Ty się kochasz w Walasiewiczównie! (mdleje). O ja nieszczęśliwa!

JAN SINALCO.

Z kosza redakcyjnego.

Dyplomata europejski powinien władać kilkoma językami: dyplomata gdański może władać **jednym językiem...**

Hiszpanie, jak się okazuje, podobni są do Niemców: **jedni i drudzy mają pociąg do bomby...**

Mówią, że przyczyną niepokojów jest fakt, że mamy coraz więcej **Kocyków partyjnych...**

Własiewiczówna zapytana przez korespondenta „Wróble na Dachy”, dlaczego ustąpiła miejsca Stephens, miała powiedzieć: **kobiecie zawsze wypada ustąpić.**

Gdy wręczano gałązkę oliwną kanclerzowi Niemiec — jako symbol pokoju — ktoś szepnął w ekstazie:

— Co cesarskie — cesarzowi.

Podobno Parandowski oświadczył: — Byłbym otrzymał napewno złoty medal za mój „Dysk olimpijski“, gdyby nie to, że przed jego napisaniem zjadłem nieświeży rozbratel.

Po sukcesach murzynów na Olimpiadzie, sportowcy twierdzą, że lekką atletykę czeka **czarna przyszłość...**

Po świetnym sukcesie Kucharskiego w biegu na 800 m., spotyka go znajomy z Warszawy.

— Panie Kazimierzu, — mówi — organizujemy partyjkę brydża: właśnie czekamy na **czwartego...**

NOWE DEKRETY RZĄDOWE.

W uzupełnieniu ostatnich okólników premiera o zakazie przyjmowania zaproszeń na polowania, przyjmowania noclegów i t. d. — mają się jeszcze ukazać dekrety:

Zakazujące niezamężnym urzędnikom polowania na męża na terenie, gdzie rozciąga się jej urzędowanie.

Zakazuje się urzędnikom polowania na pożyczkę.

Nie wolno sypiać w biurach w czasie urzędowania.

Jak były król hiszpański, Alfons XIII przygotowuje się do...

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

...objęcia władzy.

Jak sobie mały Jasio wyobraża...

Rys. J. Bickels, Łwów

...spokojną „Wieś olimpijską“ pod Berlinem...

BURZA NA SZPALTACH.

O krwawych wypadkach w Hiszpanji piszą wszystkie pisma. Ale ich relacje różnią się *nieco* między sobą.

„WARSZAWSKI DZIENNIK OBYWATELSKI“ donosi:

„Postępy, jakie czyni armja powstańcza, są oszałamiające! Gen. Mola zajął pół półwyspu. Wojska rządowe — które raczej należałoby nazwać: nie-rządowemi — przechodzą z entuzjazmem na stronę powstańców. Powstańcy zapewniają, że armja zostanie dostarczona Franco Madryt w najbliższych godzinach.

Gen. Mola obawia się, że niebawem zabraknie mu miast do podbojów. Rząd, aby temu przeszkodzić, wstrzymał budowy nowych miast!“

„REKODZIELNIK“ pisze:

„Postępy rządowców są oszałamiające. W pogoni za powstańcami przeszliśmy Pireneje, nie zauważwszy nawet gór. Tłum wznosi radosne okrzyki i barykady“.

„TORPEDA WARSZAWSKA“ komunikuje:

„Ponieważ nie wiemy ze stoprocentową pewnością, kto zginął w Hiszpanji — wobec tego nie umieszczamy nekrologów, a wzajemian za to zamieszczamy tylko aktualny reportaż z walk Napoleona Bonaparte w Hiszpanji, pióra prof. dr. inż. Nudzińskiego...“.

Mr. Birch.

Z próby nocnego maskowania stolicy.

Rys. Wik, Warszawa

— Dawaj pan swój złoty zegarek — nie wolno mieć przy sobie rzeczy błyszczących!

Omyłkowy transport z Hiszpanji.

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

— Przepraszam, ale ja przecież zamówiłem pomarańcze!...

TO SĄ SKUTKI.

- Coś pan taki obandażowany, panie Cyperman?
- Byłem na Olimpiadzie w Berlinie!
- Jako zawodnik?
- Nie, jako żyd!

DOPPING.

— *Bądź mężczyzną!* — rzucił trener pewnej lekkoatletce, przed olimpijskim finałem biegu na 100 metrów dla pań. (1)

SUBTELNA RÓŻNICA.

— Tatusiu, jaka jest różnica między ostrożnością i tchórzostwem?
— Ostrożność jest, gdy my sami się boimy, a tchórzostwo — gdy inni się boją! (1)

ZŁOTE SERCE.

— Ten Brzusiak to nadzwyczaj przyzwoity człowiek: muchy nie skrzywdziłyby nawet!
— A czym on się zajmuje?
— Wyrabia lep na muchy!

A JEDNAK.

— To dziwne, ale nie zauważyłem na posiedzeniu, żeby pan choć raz otworzył usta!
— O, przepraszam! Ziewałem przecież bez przerwy podczas pańskiego przemówienia! (1)

WYŻSZA INSTANCJA.

— Słuchaj żoneczko, mieliśmy zdaje się zamiar pójść wieczorem do kina?
— Tak, ale w tym samym czasie zmieniłam nasz zamiar! (1)

W sierpniowym upale.

Pan Kalasanty tak zmęczony, że ledwie włączył kłoczki drobne, od dnia wyjazdu swojej żony szybszy ma ruch, liźko pogodne.

Nic mu upał nie zaszkodzi ani sierpniowa ciężka praca — są środki, które mile chłodzią, gdy żona ze wsi nie powraca.

Pytają ludzie dookoła: jaki najlepszy środek, który orzeźwia, upał spędza z czoła i każe trzymać nos do góry?

Pan Kalasanty życie młode wiodąc dzisiaj da odpowiedź bliską: najlepszy środek na ochłodę to wyjazd żony na letnisko!!

WITEK.

AMERYKAŃSKA REKLAMA

Lady Waffel leżała bez trzeci... leżała bowiem sama jedna w wielkim łóżu, po niejakiej Marji Antoninie.

Na jej płomiennych ustach, które wyglądały, jak nadpęknięty owoc granatu, względnie bomby — i to jasnego z wianuszkim — igrał uśmiech.

Widocznie Morfeusz, malarz znaniemienity, malował przed oczami śpiącej cudowne obrazy, łącznie z błękitrami i złotą ramą.

Na szafce stała kasetka. Była zamknięta w sobie.

Nagle — czyżby to wiatr figlarny??? Firanki nadęły się, jak paw, jak pif, a potem, jak *pif-paf* — i w oknie zarysował się cień...

Cień musiał być bliźniem, bo przesadził parapet i po chwili w sypialni lady Waffel ukazał się barchysty młodzieniec...

— He, he, — mruknął — kasetka i owszem, jest! Drżącymi nogami zaczął się zbliżać do szafki.

Wyciągnął ręce, jak szpony... Lady W. spała, lekko gwizdząc na greckim, jak chałwa, nosie.

Złodziej wyjął ze spodni narzędzie, czy coś takiego, i zaczął podważać niem zaufanie do kasetki.

Po chwili kasetka stała nietylko na szafce, ale i otworem.

— Ha, ileż tu kamieni. Najgorzemu wrogowi życzyć tyle kamieni złotciowych! — wykrzyknął złodziejaszek.

Lady poruszyła się i przewróciła się na drugi klasycznie piękny bok. Złodziej znów wyciągnął ręce i w tej chwili zauważył obok kasetki maleńkie pudełeczko... Przy mdłym blasku księżycy, w wulkany szarpanego, przeczytał:

„VAYDOLLIN — przeczyszcza idealnie. Liczne podziękowania od najzabardziałszych klientów...”

Złodziej nie wahał się — zatrzasnął wieko kasetki i z dwójga złego porwał pudełeczko „Vaydollinu”.

B. Ziński.

Walka z hałasem w Warszawie.

Rys. J. Zaruba, Warszawa

Patrol policyjny: — Za zakłócenie spokoju, zapłacicie złotówkę!...

ŻYCIE GOSPODARCZE.

W sklepie z nabiałem:
— Proszę pani — mówi kupcowa do klientki — w skrzyni wszystkie jajka są jednakowej wielkości, więc niech pani bierze z wierzchu tak, jak idą, a nie wybiera najwlejszych! (1)

MISTRZ MA GŁOS.

— Kogo uważa pan za swego godnego następcę? — spytał pewien dziennikarz Kusocińskiego. — Może Nojiego?
— Nie.
— A kogo, mistrzu?
— Wałasiewiczównę!

LOGIKA.

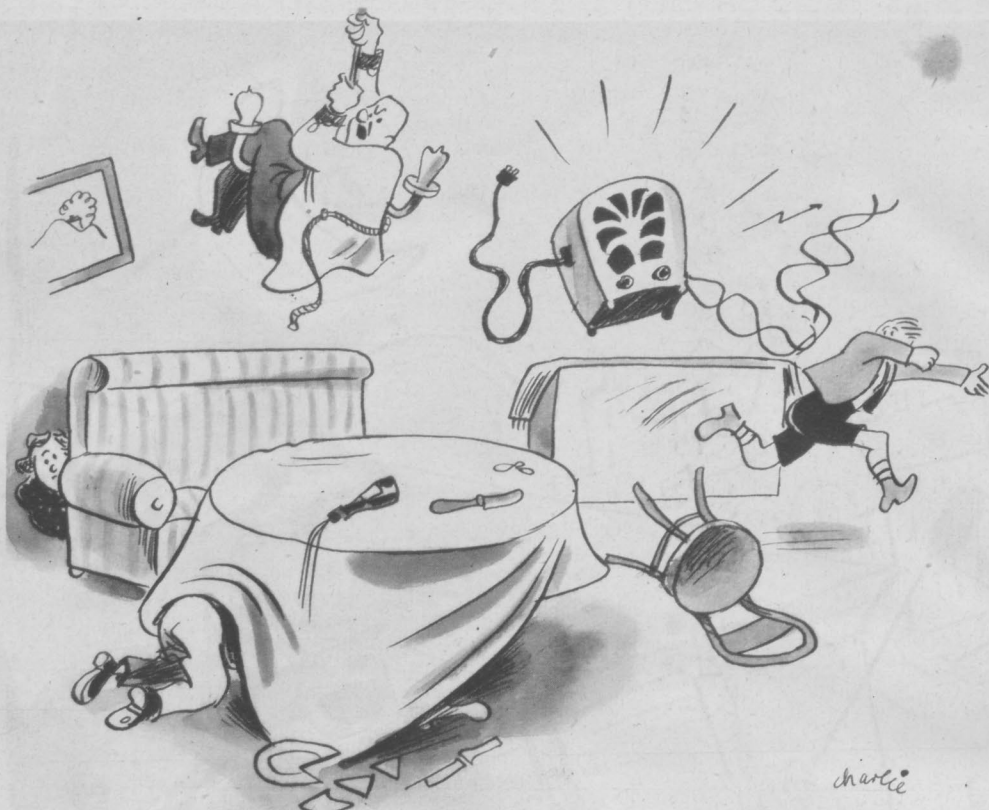
Przed okienkiem na pocztę stoi długi, bardzo długi ogonek.
— A pan co kupuje? — zwraca się pan Szczygiełek do stojącego przed nim jegomościa.
— Znacze za pół złotego.
— To może mnie pan przepuści przed sobą, bo ja tylko za pięć groszy! (1)

INTERWENCJA.

— Osioł jesteś! — woła Franio do braciszka.
— A ty jesteś jeszcze większym osłem!
— Chłopcy, spokój! — wtrąca ojciec. — Nie zapominajcie, że jeszcze ja tu jestem! (1)

Wojna w eterze.

Rys. Charlie, Kraków

— A mówiłem ci smarkaczu, żebyś nie nastawiał Hiszpanji!..

ZNAMIE.

Pólnagi brukarz zajęty był swoją drogą. Pani hrabina Pipsztycka jechała dwukonnym powozem, o kształtach aero-dychawicznych.

Nagle krzyknęła:

— Janie! Stać, bo stać mnie natoli!

— Co się stało, proszę jaśnie pani?

— Czy widzicie, Janie, dwa znamiona na łopatkę tego brukarza??

— Adyć widzę!

— Ach, więc mnie nie myli moje oko piwne, z odcieniem porterowym! — zawołała hrabina.

Poczem poklepała brukarza po opaleniznie.

— Dobry człowieku, ty jesteś moim synem, który mi zaginął, gdyśmy uciekali z bolszewji...

— A pańusia czym jest z fachu? — spytał brukarz niepewnie.

— Ha, hrabiną!

— To wobec tego cieszę się, że jestem dzieckiem paniusi!

Poczem brukarz załadował się do powozu i pojechali.

W pałacu hrabia siedział w fotelu i pił whisky.

— Zenonie hrabio Pipsztycki, oto nasz syn, którego odnalazłam! — zawołała hrabina, łykając jedną większą łyżę.

Hrabia, który zdołał już opróżnić dwie butelki, spojrział mętym wzrokiem i rzekł nieco zdumiony:

— Haa, ja widzę dwóch synów!..

— Jutro rano, na czczo, będziesz widział jednego! — wyjaśniła dobrotliwie małżonka.

Poczem wszyscy padali sobie w objęcia, jak deszcz.

Gdy młodzieniec konsumował żwawo przekąskę, hrabina wezwała starą Agnieszkę, która była niańką zaginionego dziecka.

— Agnes, moja stara, w ciepiec kopana Agnes! — mówiła rozrzewniona hrabina. — Patrz, oto odzyskane dziecko! Tylko nie umrzyj z wrażeń! na serce nie sługa!

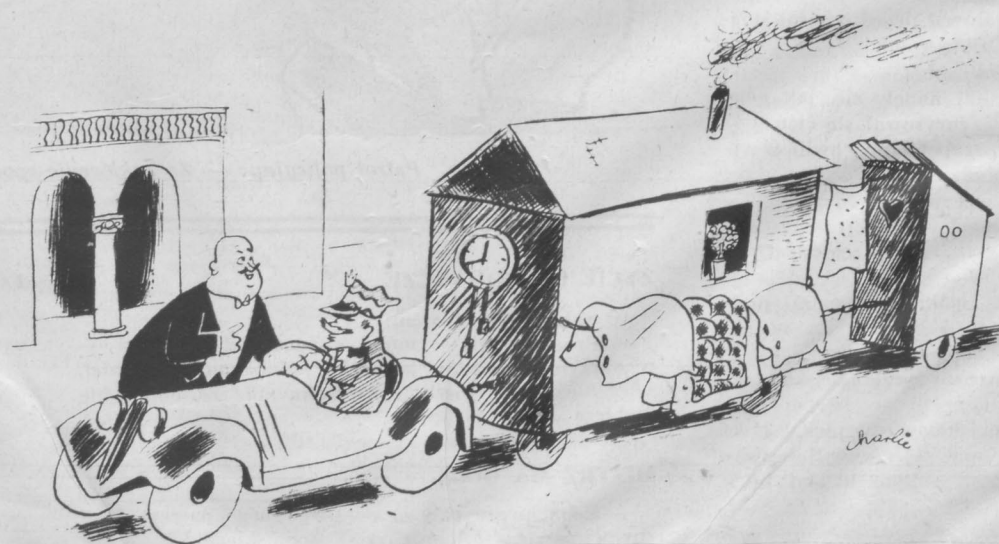
— Adyć co mam zaraz umierać! Przecież dobrze pamiętam, że zaginęła córka z dwoma znamionami, a to jest syn! Więc to jest zwykła lipa, czyli nieporozumienie rodzinne!

Hrabina stropiła się, jak strop starej sali. — Młody człowieku, jak to jest właściwie? — spytała.

Młodzieniec otarł usta ręką i rzekł z uśmiechem:

Podróż pana premiera.

Rys. Charlie, Kraków

— Cóż to, pan premier wozi ze sobą dom week-endowy?

— Tak, według ostatniego okólnika, nie wolno w czasie inspekcji korzystać z niczyjej gościnności!..

— Faktycznie! Teraz jestem chłopakiem, ale ja w swoim czasie byłem lekką atletką — nic więc dziwnego, że zamieniłem... pleć!..

— A, to inna para nie-paral — zawołała uradowana hrabina, poczem wszyscy znów zaczęli całować się z dubeltówki i innej starej broni, której było pełno w pałacu.

Ziński.

CHCIAŁABY WIEDZIEĆ...

— Widzisz — mówi mamusia do małej Liluni, gdy pociąg się zatrzymał — tutaj w tym mieście urodził się twój tatuś. To miasto nazywa się Tarnów.

— A ty urodziłaś się we Lwowie, prawda mamusiu?

— Tak jest.

— Ja urodziłam się w Krakowie, prawda mamusiu?

— No tak.

— No to powiedz mi mamusiu, jak to się stało, żeśmy się wszyscy potem zesłali?

PAPCIO OBJAŚNIA.

— Tatusiu, czytam właśnie, że „komisja obradowała w permanencji...”. Permanencja? Cóż to za miejscowość?

— Nie wiem... To będzie albo błąd druku, albo jakieś miasto w Hiszpanji...

MAŁA OMYŁKA.

— Urodziłam się bezpośrednio przed wojną — oświadcza swemu wielbicielowi podstarzała, lecz bogata panna Eulalja, szczerząc drogocenne zębki.

— Niemożliwe, łaskawa pani! Chyba przed wojną włosko-abisyńską?

TELEGRAM Z BERLINA.

Po finale setki, który wygrali dwaj murzyni, pytano białych o przyczynę ich porażki.

— Doprawdy, sami nie wiemy, jak to się stało! Zrobiło nam się czarło przed oczami — i przez to przegraliśmy...

VETO!

W pewnej miejscowości ukończono budowę wąskotorowej kolejki, długości 7 klm. — W czasie badania tej (7 klm.) przestrzeni zabierali głos inżynierowie, budowniczowie i inni fachowcy. Jedynie młody zastępca starosty, uczestniczący w komisji z ramienia władzy administracyjnej, przez cały czas nie odezwał się ani słowem.

Przy samym końcu oświadczył przewodniczący komisji z ramienia Ministerstwa Komunikacji, iż drogę uznaje za dobrą i że tor nowo wybudowany może wytrzymać normalny ruch kolejowy z chyżością 30 klm. na godzinę.

W tej chwili wstał oburzony reprezentant starosty i oświadczył, że przeciw chyżości 30 klm. na godzinę protestuje imieniem władzy administracyjnej.

Komisja zbaraniała.

— Dlaczego pan protestuje, panie starosto? — spytał najbardziej zdziwiony delegat Min. Kom.

— Dlaczego ja protestuję? — spytał oburzony przedstawiciel starosty. — Panowie chyba liczycie na ignorancję władzy politycznej! Protestuję nie tylko dlatego, że uchwała panów jest niewykonalna i zagraża bezpieczeństwu publicznemu, ale także w imię logiki...

— Dlaczego to, panie starosto?...

— No, bo czy słyszał kto z panów — mówił przedstawiciel starostwa, uśmiechając się ironicznie — aby na trasie długości 7 kilometrów, mógł przebiegać pociąg 30 kilometrów na godzinę? S.

Po klęsce Nojiego w Berlinie.

Jak prasa doniosła, powodem klęski Nojiego był nieświeży befsztyk.

Rys. A. Wasilewski, Kraków

Kucharz olimpijski: — **No i co? Smakowało?**

Jak wygląda urzędnik państwowy, który wbrew okólnikowi p. Premjera, przyjmuje podczas inspekcji nocleg i bierze udział w polowaniu u podwładnych.

Rys. M. Piotrowski, Warszawa

Polowanie z noclegiem!...

Laury i — krople laurowe.

(Korespondencja własna).

Nojiego spotkałem w restauracji olimpijskiej.

Jadł olbrzymi befsztyk, który w Berlinie nazwano „befszyk a la Noji”.

— Pożeram swego wroga! — wyjaśnia Noji.

Zamawiam również befsztyk z ciepłymi kluskami.

— Ile kosztuje? — pytam oberka.

— *Złoty medal*... — odpowiada ober z uśmiechem.

W tym momencie weszły do restauracji: Walasiewiczówna i Kwaśniewska.

— *Oto Stella Maryś!*... — witam obie panie. — Panno Wu, dlaczego pani przegrała?

— Na święcone zjadłam kawałek nieświeżej szynki, która mi dotąd leży, jak uląg, w żołądku!

— Tak, tak, wszystko przez *szynki!* — wtrąca Kucharski, którego przedtem nie zauważyłem. — Jeszcze w zimie będąc w Zakopanem, wypłem kieliszek krupniku i nabawiłem się kataru kiszek. Pan wie, jak to przy katarze... Czy można w tych warunkach finiszować?? Zresztą, nie chciałem *bić murzyna*, bo nie uznaję *prawa lynchu*...

— Ale ja uznaję *prawo lunchu!* — mówi wesoło Jadzia Wajsówna. — Proszę o porcję schabu, tylko bez mauermajeranku!...

— Dlaczego pani nie pokonała Gizelli?

— Bo ona *nie jadła befsztyku*.

Zwracam się do Marysi Kwaśniewskiej:

— A dlaczego pani udało się zdobyć brązowy medal, chociaż nikt na to nie liczył?

— *Zjadłam* przed zawodami wybory befsztyk i to mi dodało sił! — mówi panna Marysia z przekonaniem.

Porwałem się za głowę, a mnie porwali djabli...

Ofiara sukcesu.

Rys. Wik, Warszawa

- Przepraszam, na co panowie filmujecie te liście?
 — To jest nasza lekkoatletka, ze zdobytymi laurami olimpijskimi!...

„WRÓBLE NA DACHU”, TYGODNIK SATYRYCZNO-HUMORYSTYCZNY, WYCHODZI W KAŻDĄ NIEDZIELĘ W WARSZAWIE I KRAKOWIE.
 PRENUMERATA KWARTALNA 3 ZŁ. 50 GR.

REDAKCJA I ADMINISTRACJA: KRAKÓW, ULICA WIELOPOLE 1. TELEFONY: 150-60 do 150-66. — WARSZAWA, KRAK. PRZEDMIEŚCIE 9.
 TELEFONY: 551-90, 551-91, 551-92. NUMER KONTA W P. K. O. W KRAKOWIE 411.000.

KIEROWNIK ARTYSTYCZNY I REDAKTOR ODPOWIEDZIALNY: ANTONI WASILEWSKI, WYDAWCA: SPÓŁKA WYDAWNICZA „KURYER”.
 ZAKŁADY GRAFICZNE „ILUSTROWANEGO KUBYERA CODZIENNEGO” POD ZARZĄDEM FELIKSA KORCZYŃSKIEGO W KRAKOWIE R. 1936.
 Reklamacje w sprawie nieotrzymania lub późnego doręczenia egzemplarzy należy wnosić niezwłocznie, pisemnie, do Urzędu Pocztowego (doręczeniowego), a nie wprost do Administracji.